

פד. להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה, שנאמר "ושם תעשה, כל אשר אנכי מצוה" (דברים יב, יד).

פה. להטפל בהבאת הקרבנות מחוצה לארץ לבית הבחירה, שנאמר "רק קדשיך אשר יהיו לך, ונדרריך, תשא ובאת" (דברים יב, כו); מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בקדשי חוצה לארץ.

פו. לפדות קדשים בעלי מומין ויהיו מתרין באכילה, שנאמר "רק בכל-אות נפשך תזבח ואכלת בשר" (דברים יב, טו); מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בפסולי המקדשין שיפדו.

פז. להיות התמורה קדש, שנאמר "והיה-הוא ותמורתו יהיה-קדש" (ויקרא כז, י; ויקרא כז, לג).

פח. לאכל שירי מנחות, שנאמר "והנותרת ממנה, יאכלו אהרן ובניו" (ויקרא ו, ט).

פט. לאכל בשר חטאת ואשם, שנאמר "ואכלו אתם אשר כפר בהם" (שמות כט, לג).

צ. לשרף בשר קדש שנטמא, שנאמר "והבשר אשר יגע בכל-טמא" (ויקרא ז, יט).

צא. לשרף נותר, שנאמר "והנותר, מבשר הזבח ביום, השלישי, באש, ישרף" (ויקרא ז, יז).

צב. לגדל הנזיר שערו, שנאמר "גדל פרע, שער ראשו" (במדבר ו, ה).

צג. לגלח הנזיר שערו על קרבנותיו במלאת ימי נזרו, או בתוך ימי נזרו אם נטמא, שנאמר "וכי-ימות מת עליו" (במדבר ו, ט).

צד. לקיים אדם כל שהוציא בשפתיו, מקרבן או צדקה וכיוצא בהן, שנאמר "מוצא שפתיך, תשמר ועשית" (דברים כג, כד).

צה. לדון בהפר נדרים בכל הדינין האמורין בפרשה.

צו. להיות כל נוגע בנבלה טמא, שנאמר "וכי ימות מן-הבהמה" (ויקרא יא, לט).

צז. להיות שמונה שרצים מטמאין, שנאמר "וזה לכם הטמא" (ויקרא יא, כט).

צח. להיות האכלין מטמאין, שנאמר "מכל-האכל אשר יאכל" (ויקרא יא, לד).

צט. להיות הנדה טמאה ומטמאה לאחרים.

ק. להיות היולדת טמאה פנדה.

קא. להיות המצרע טמא ומטמא.

קב. להיות בגד מנגע טמא ומטמא.

קג. להיות בית מנגע מטמא.

קד. להיות הזב מטמא.

קה. להיות שכבת זרע מטמאה.

קו. להיות זבה מטמאה.

קז. להיות המת מטמא.

קח. להיות מי נדה מטמאין לאדם טהור, ומטהרין מטמאת מת בלבד. וכל אלו הדינין שלטמאות אלו, רב משפט כל טמאה וטמאה מהן מבאר בתורה שבכתב.

קט. להיות הטהרה מכל הטמאות בטבילה במי מקוה, שנאמר

"וַיִּרְחֹץ בַּמַּיִם אֶת-כָּל-בְּשָׁרוֹ" (ויקרא טו, טז); כִּךְ לָמְדוּ מִפִּי הַשְּׁמוּעָה שֶׁרְחִיצָה זוּ בַּמַּיִם שֶׁכָּל גּוֹפּוֹ עוֹלָה בָּהֶן בְּבֵת אַחַת.

קי. לַהֲיֹת הַטְּהָרָה מִן הַצָּרַעַת בֵּין צָרַעַת אָדָם בֵּין צָרַעַת בֵּית בַּעַץ אָרְז וְאִזּוֹב וְשְׁנֵי תוֹלַעַת וְשְׁתֵּי צָפְרִים וּמַיִם חַיִּים, שֶׁנֶּאֱמָר "וְזֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמִּצְוָה" (ויקרא יד, ב).

קיא. לַהֲיֹת הַמִּצְוָה מְגַלַּח כָּל שְׁעָרוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלַּח אֶת-כָּל-שְׁעָרוֹ" (ויקרא יד, ט).

קיב. לַהֲיֹת הַמִּצְוָה יָדוּעַ לְכָל בְּדִבְרֵים הָאֲמוּרִים בּוֹ, "בְּגִדָיו יִהְיוּ פָרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָרוּעַ, וְעַל-שָׁפָם, יַעֲטָה; וְטָמֵא טָמֵא, יִקְרָא" (ויקרא יג, מה). וְכֵן שָׁאֵר הַטָּמְאִים צָרִיכִין לְהוֹדִיעַ אֶת עַצְמָן.

קיג. לַעֲשׂוֹת פָּרָה אֲדָמָה לַהֲיֹת אֶפְרָה מוֹכֵן, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהִיתָה לַעֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל" (במדבר יט, ט).

קיד. לַהֲיֹת מַעְרִיף אָדָם נוֹתֵן דָּמִים הַקְּצוּבִין בַּפְּרָשָׁה, שֶׁנֶּאֱמָר "אִישׁ, כִּי יִפְלֹא נָדָר" (ויקרא כז, ב).

קטו. לַהֲיֹת מַעְרִיף בַּהֶמָּה טָמְאָה נוֹתֵן דָּמֶיהָ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהֵעֵמִיד אֶת-הַבְּהֵמָה" (ויקרא כז, יא).

קטז. לַהֲיֹת מַעְרִיף בֵּיתוֹ נוֹתֵן כַּעֲרֵף הַכּוֹהֵן, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאִישׁ, כִּי-יִקְדֹּשׁ אֶת-בֵּיתוֹ" (ויקרא כז, יד).

קיו. לַתֵּן מִקְדִּישׁ שְׂדֵהוּ עֶרְפָּה הָאֲמוּר בַּתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאֵם מִשְׁדָּה אֲחֻזָּתוֹ" (ויקרא כז, טז).

קיח. לְהוֹסִיף הַמוֹעֵל אוֹ אוֹכֵל תְּרוּמָה חֶמֶשׁ עַל הַקֶּרֶן וּלְהַחֲזִירוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלֹם" (ויקרא ה, טז).

קיט. לַהֲיֹת נָטַע רִבְעֵי קָדֵשׁ, שֶׁנֶּאֱמָר "יִהְיֶה, כָּל-פְּרִי קֹדֶשׁ הַלּוּלִים" (ויקרא יט, כד).

קב. לְהַנִּיחַ פָּאָה.

קבא. לְהַנִּיחַ לֶקֶט.

קבב. לְהַנִּיחַ עֹמֶר הַשִּׁכְחָה.

קבג. לְהַנִּיחַ עוֹלָלוֹת בַּכֶּרֶם.

קכד. לְהַנִּיחַ פָּרֹט הַכֶּרֶם. לְפִי שֶׁבְּכָל אֵלוֹ נֶאֱמָר "לְעֹנִי וּלְגֵר תַּעֲזוֹב אִתָּם" (ויקרא יט, י; ויקרא כג, כב); וְזוֹ הִיא מִצְוַת עֲשֵׂה שְׁלָהֶם.

קכה. לְהַבְיֹא בְּכוֹרִים לְבֵית הַבְּחִירָה, שֶׁנֶּאֱמָר "רֹאשִׁית, בְּכוֹרֵי אֲדָמָתְךָ" (שמות כג, יט; שמות לד, כו).

קכו. לְהַפְרִישׁ תְּרוּמָה גְּדוּלָּה לַכּוֹהֵן, שֶׁנֶּאֱמָר "רֹאשִׁית דִּגְנְךָ . . .". (דברים יח, ד).

קכז. לְהַפְרִישׁ מַעֲשֵׂר דָּגָן לַלְוִיִּם, שֶׁנֶּאֱמָר "וְכָל-מַעֲשֵׂר הָאָרֶץ" (ויקרא כז, ל).

קכח. לְהַפְרִישׁ מַעֲשֵׂר שְׁנִי לְהַאֲכִיל לַבְּעָלִיו בִּירוּשָׁלַיִם, שֶׁנֶּאֱמָר "עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר, אֶת כָּל-תְּבוּאֹת זֵרַעְךָ" (דברים יד, כב); מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לָמְדוּ שֶׁזֶּה הוּא מַעֲשֵׂר שְׁנִי.

קכט. לַהֲיֹת הַלְוִיִּם מַפְרִישִׁין מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר שֶׁלָּקְחוּ מִיִּשְׂרָאֵל וְנוֹתְנִין אוֹתוֹ לַכּוֹהֲנִים, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאֵל-הַלְוִיִּם תִּדְבֹּר" (במדבר יח, כו).

קל. לְהַפְרִישׁ מַעֲשֵׂר עֲנִי תַּחַת מַעֲשֵׂר שְׁנִי בַּשְּׁלִישִׁית וּבַשְּׁשִׁית בַּשְּׁבוּעָה, שֶׁנֶּאֱמָר "מִקְצֶה שְׁלֹשׁ שָׁנִים, תּוֹצִיא אֶת-כָּל-מַעֲשֵׂר תְּבוּאָתְךָ" (דברים יד, כח).

קלא. להתודות ודוי מעשר, שנאמר "ואמרתי לפני ה' אלהיך בערתי הקדש" (דברים כו, יג).

קלב. לקרות על הבכורים, שנאמר "וענית ואמרתי לפני ה' אלהיך" (דברים כו, ה).

קלג. להפריש חלה לכוהן, שנאמר "ראשית, ערסתכם חלה, תרימו" (במדבר טו, כ).

קלד. להשמיט קרקע, שנאמר "והשביעת תשמטנה ונטשתה" (שמות כג, יא).

קלה. לשבת מעבודת הארץ, שנאמר "בחריש ובקציר, תשבת" (שמות לד, כא).

קלו. לקדש שנת יובל בשבייתה בשמטה, שנאמר "וקדשתם, את שנת החמשים" (ויקרא כה, י).

קלז. לתקע בשופר בשנת היובל, שנאמר "והעברת שופר תרועה" (ויקרא כה, ט).

קלח. לתן גאלה לארץ בשנת יובל, שנאמר "ובכל, ארץ אחזתכם, גאלה, תתנו לארץ" (ויקרא כה, כד).

קלט. להיות גאלת בתי ערי חומה עד שנה, שנאמר "ואיש, כי-ימכר בית-מושב עיר חומה" (ויקרא כה, כט).

קמ. למנות שני יובל שנים ושמיים, שנאמר "וספרת לך, שבע שבתת שנים" (ויקרא כה, ח).

קמא. להשמיט כספים בשביעית, שנאמר "שמוט כל-בעל משה ידו" (דברים טו, ב).

קמב. לנגש לנכרי, שנאמר "את-הנכרי, תגש; ואשר יהיה לך" (דברים טו, ג).

קמג. לתן מן הבהמה לכוהן הזרוע והלחיים והקבה, שנאמר "ונתן, לפה, הזרע" (דברים יח, ג).

קמד. לתן ראשית הגז לכוהן, שנאמר "וראשית גז צאנך תתן-לו" (דברים יח, ד).

קמה. לדון בדיני חרמים, מהם לה' ומהם לכוהן, שנאמר "אך-כל-חרם . . ." (ויקרא כז, כח).

קמו. לשחט בהמה חיה ועוף ואחר כך לאכל בשרן, שנאמר "וזבחת מבקרך ומצאנך" (דברים יב, כא).

קמז. לכסות דם חיה ועוף, שנאמר "ושפך, את-דמו, וכסהו, בעפר" (ויקרא יז, יג).

קמח. לשלח הקן, שנאמר "שלח תשלח את-האם, ואת-הבנים תקח-לך" (דברים כב, ז).

קמט. לבדק בסימני בהמה, שנאמר "זאת החיה אשר תאכלו" (ויקרא יא, ב).

קנ. לבדק בסימני העוף עד שיבדיל בין טמא שבו לטהור שבו, שנאמר "כל-צפור טהרה, תאכלו" (דברים יד, יא).

קנא. לבדק בסימני חגבים לידע טהור מן הטמא, שנאמר "אשר-לו כרעים" (ויקרא יא, כא).

קנב. לבדק בסימני דגים, שנאמר "את-זה, תאכלו, מכל, אשר במים" (ויקרא יא, ט; דברים יד, ט).

קנג. לְקַדֵּשׁ חֲדָשִׁים וְלַחֲשֹׁב שָׁנִים וְחֲדָשִׁים בְּבֵית דִּין בְּלֵבָד, שֶׁנֶּאֱמַר
"הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם, רֹאשׁ חֲדָשִׁים" (שמות יב, ב).

קנד. לְשַׁבֵּת בַּשַּׁבָּת, שֶׁנֶּאֱמַר "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת" (שמות כג, יב;
שמות לד, כא).

קנה. לְקַדֵּשׁ שַׁבָּת, שֶׁנֶּאֱמַר "זָכוֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת, לְקַדְּשׁוֹ" (שמות כז, ז).

קנו. לְבַעַר חֲמִץ, שֶׁנֶּאֱמַר "בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, תִּשְׁבִּיתוּ שָׂאֵר מִבִּתְּיָכֶם"
(שמות יב, טו).

קנוז. לְסַפֵּר בִּיצִיאת מִצְרַיִם בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן שֶׁלַּחַג הַמִּצּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר
"וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ" (שמות יג, ח).

קנח. לֶאֱכֹל מִצָּה בַּלַּיִל זֶה, שֶׁנֶּאֱמַר "בְּעָרֹב, תֹּאכְלוּ, מִצָּת" (שמות
יב, יח).

קנט. לְשַׁבֵּת בְּרִאשׁוֹן שֶׁל־פֶּסַח, שֶׁנֶּאֱמַר "בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, מִקְרָא-קֹדֶשׁ"
(שמות יב, טז).

קס. לְשַׁבֵּת בַּשְּׁבִיעִי בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מִקְרָא-קֹדֶשׁ" (שמות
יב, טז ; במדבר כח, כה).

קסא. לְסַפֵּר מִקְצִירַת הָעֵמֶר תִּשְׁעָה וָאַרְבָּעִים יוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר "וּסְפַרְתֶּם
לָכֶם, מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת" (ויקרא כג, טו).

קסב. לְשַׁבֵּת בַּיּוֹם חֲמִשִּׁים, שֶׁנֶּאֱמַר "וּקְרַאתֶם בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה,
מִקְרָא-קֹדֶשׁ" (ויקרא כג, כא).

קסג. לְשַׁבֵּת בְּרִאשׁוֹן שֶׁלַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, שֶׁנֶּאֱמַר "בְּאַחַד לַחֲדָשׁ, יִהְיֶה
לָכֶם שַׁבָּתוֹן" (ויקרא כג, כד).

קסד. לְהַתְעַנּוֹת בְּעֶשְׂרֵי בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ תַּעֲנּוּ אֶת-
נַפְשֹׁתֵיכֶם" (ראה ויקרא טז, כט ; במדבר כט, ז).

קסה. לְשַׁבֵּת בַּיּוֹם הַצּוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר "שַׁבָּת שַׁבָּתוֹן הוּא לָכֶם" (ויקרא
כג, לב).

קסו. לְשַׁבֵּת בְּרִאשׁוֹן שֶׁלַּחַג הַסִּכּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר "בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, מִקְרָא-
קֹדֶשׁ" (ויקרא כג, לה).